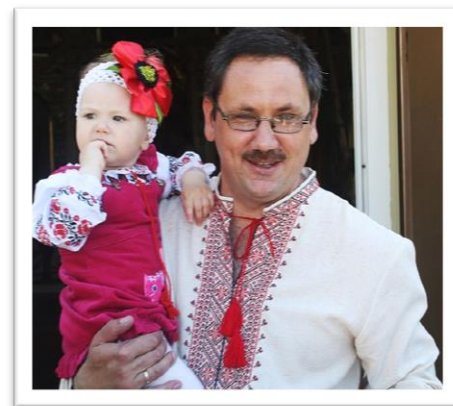

ОКРИЛЕНІ ПОЕЗІЄЮ. ТВОРЧІСТЬ УЧИТЕЛІВ УКРАЇНИ

НЕВТОМНА МУЗА МИКОЛИ СОБОЛЯ

*«...пам'ятаю... дорогою до школи прийшла рима
і з тих пір не знаю чи то я йду до неї, чи вона
слідує за мною, можу сказати лише те,
що живемо ми с нею разом вже багато років...»*

Микола Соболя

*Без слова не збувається народ,
вмирають села, висихають ріки...
То українців надпотужний код...*

Микола Соболя

Микола Соболя (Погорелов) народився 1973 року. Майже 30 років працює з дітьми, за фахом тренер східних єдиноборств, засновник ГО спортклуб «Фортеця», який в грудні відсвяткував своє 25-ти річчя, учитель фізичної культури Вишгородської гімназії «Інтелект» Київської області. Майстер спорту України. Активіст вишгородського клубу інтелігенції.

Перший вірш написав у 1984 році.

Творче гасло поета – «Ані дня без рядка». Життя дарує **Миколі Соболю** теми щодня, які транслює читачеві його вразлива душа. Так народжуються ліричні мініатюри, тематика яких розмаїта, охоплює увесь спектр людських переживань, вражає читача багатством поетичного мовлення, образністю, емоційністю думки, особливою відвертістю, правдивістю почувань. Природа щедро наділила його

здатністю спектрально передавати емоційні стани ліричного героя, у ролі якого переважно виступає сам. Поет щедро ділиться своїм творчим набутком із читачем, який має щастя смакувати джерельну воду його поезій.

Микола Соболь плідно працює в різних жанрах лірики. Вдало міксує пейзажні замальовки з філософічними роздумами про сенс буття. Читача ваблять словесні акварелі його віршів про кохання. Набатно звучать рядки поета, який оголеним нервом реагує на трагічні події війни, розв'язаної російським агресором. Перед нами громадянин-патріот із чіткою світоглядною позицією. Для нього святими є поняття – *Україна, Перемога, Свобода*.

А ще йому властивий жаттєвий оптимізм, ув основі якого Віра, Надія, Любов, втілені множинно у світлому образі весни:

Весна –
це перших пролісків дихання
і переливи ручаїв,
ще не народжене кохання
під солов'їний переспів,
п'янки, мов трунок, твої губи,
які смакую до рання...
співає вітер: любить, любить...
романтиків усіх весна.

02.03.23 р.

Тетяна Матюшкіна,
доцент кафедри філологічних дисциплін
та методики їх викладання Чернігівського ОШПО
імені К. Д. Ушинського, кандидат педагогічних наук

Праліс

Ліси благають спокою і тиші.
А всюди п'яні крики пилорам.
Чи киснем ти, людинонько, не дишеш?
Душі дерев це не дешевий крам.
Вони живі. В них є своє потомство.
Вони колишуть, мов дітей, – гілля.
Настане і твоїм онукам помста –
безчинств не терплять небо і земля.
За все в житті нам прийдеться сплатити.
За кожне древо і за кожний кущ.
Бо зрубані ліси, як вбиті діти.
Тож не вбивай і не тривож їх душ!
11.01.22 р.

Любов – це Бог

Коли усі мікроінфаркти
переростуть в нестерпний біль,
ти усвідомиш: жити варто
й любити, – то найвища ціль.
Немає Бога крім любові
все решта домисли земні.
Любов живе у кожному слові,
вона запалює вогні,
дарує радість і надію,
і творить безліч різних див...
Я так чомусь це розумію:
якщо болить, значить – любив!
01.02.22 р.

Все буде Україна

Танцювали лебеді, розбудили ранок,
в молоці туманному плуталась зоря,
в небі прокидалося сонечко багряне,
зігрівало променем вистиглі поля.
Наливались паростки неземної сили,
цілувала кожен з них, мов дитя весна
і рясними росами все довкілля вмилось...
Мир тобі на всі віки, земле запашна.

16.04.22 р.

Іграшковий сум

Іграшки сумують вдома:
«Де ти наше янголятко?
Коли будеш? Невідомо?» –
запитало слоненятко.
Мавпочка прикрила очі
та рахує, аж до втоми.
Вона просто дуже хоче
здріти усмішку знайому.
І шукає собі друга,
переляканий війною,
твій улюблений папуга
впав між кріслом і стіною.
Та й стіни уже немає
догорають в мрію сходи...
Це російський «мир» гуляє.
Вбиті діти не приходять.

25.05.22 р.

Дощове

Заплаче перший дощ осінній,
завередує за вікном.
Проситись буде хоч у сіни,
які ще дихають теплом,
в яких ще спогади серпневі
мов привиди старі живуть...
Як розтлумачити дощеві,
йому немає місця тут.

03.09.22 р.

Миттєвість осінньої ночі

Коли змішається палітра
у небі чистім та ріці
і вичахле вночі повітря
стече сльозою по щоці,
засяє місяця уламок –
на грудях ночі пектораль...
лиш вітер гомонить під ранок,
що журавлям у путь пора.

04.09.22 р.

Моя Україна

Моя Україна болить у мені, моя Україна
ридає. Сьогодні держава в борні та вогні,
а вчора була тихим раєм.
Хоронимо нині жінок і дітей – могили,
могили, могили...
Чомусь не втішає церковний елей чи ладан
свої втратив сили.
Не зможе ніхто подолати народ і віру
відняти у Бога.
Не треба мені від вождів нагород.
Я вірю в твою перемогу!

25.09.22 р.

Врожай 2022 року

Цей хліб святий. Він знав війну.
Його ворожі м'яли траки
та вижили у полі злаки,
любов всотавши неземну.
Одна печаль спасти не встиг
померлих з голоду у Бучі.
Болять ці спогади пекучі
в хлібах налитих, золотих.
Навіть в кривавих згустках тьми,
в своїх містах уцент розбитих
на протилежність московитам
ми залишалися – людьми.

09.04.22 р.

І буде мир

Яка незвична тиша, аж дзумить.
Травневий день у вишитій сорочці.
Дими війни розвіялись. Блакить.
Без остраху багряне сходить сонце.
А, як співають збуджено птахи.
Розтала вічність в їхнім суголоссі.
На вишні цвіт, на трави, на дахи...

Мов благодать спадають перші роси.
І днішає потроху небосхил.
Господь іде погледіти на вруна...
Далекий грім старається, щосил
настроює дощу сріблясті струни
– це мир настав.

10.05.22 р.

Горобина ніч

Тихими кроками, стихшено
небо сіріє в імлі.
Буря прикрилася тишею.
Чи те здається мені?
Скоро розродиться хвищею,
люття, борвієм в зелі.
Силами правиться вищими.
Ніч настає на землі.
Горобина ніч.

04.05.22 р.

Осінній куншт

Сади вдягають позолоту,
напевно, вже прийшла пора.
Красуня вишня біля плоту,
немов осіння пектораль
туманові лягла на груди
і гріє крапельки роси...
Але спішать десь дивні люди.
Не помічаючи краси.

23.07.22 р.

Гнилушка*

О, як смакували гнилушки,
що впали поміж бур'яни,
жовтіючі місяцем груші
спадають ще й досі у сни
чи будять мене серед ночі,
коли я високу траву
серпом вирізаю охоче

так, ніби усе наяву,
аж серце тріпочеться дужче
і спогадам б'ється у такт,
де в снах я збираю гнилушки,
оті, що найкращі на смак.

17.08.22 р.

**Гнилушка – гниличка, гнилиця дика груша яку чомусь моя бабця називала саме – гнилушкою.*

В осіннім саду

Під ранок вгледів у саду,
де місяця гуляли тіні
роса на радість чи біду
в холодний оберталась іній
у несміливій сивині
по вінця осені налито.
Чи те здавалося мені,
чи то прощалося так літо.

10.10.22 р.

Сила мови

Дзвени булатом, рідна мово,
рубай мені до світла шлях,
нехай твоє воскресне слово
у наших зморених устах.
Засяє сонце крізь тумани,
проб'ється парость із землі...
тебе бояться бусурмани,
а ти дзвени, дзвени, мені.
Немає кращої й не буде
на всі століття і віки,
шануйте рідну мову, люди,
– живець цілющої ріки.

13.10.22 р.